

ประชุมเพลงยาว ภาคที่ ๗
เพลงยาวความเก่า

แจกในการพระกรุณาพระราชทาน
มหาอำมาตย์ตรี หม่อมเจ้าอุดมดิเรกธาก

ผู้ช่วยอธิบดีกรมสรรพากร

ณ วัดมหาพฤฒาราม

พระพุทธศักราช ๒๔๖๗

07/06/2566

โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

คำอธิบาย

เพลงยาวเป็นหนึ่งในสี่บทกลอนอยู่ในจำพวกที่แต่งถึงชั้นเอกมีอยู่เป็นอันมาก กรมการขอพระสมัคฯ ไปย่ำรารกว่าจะพิมพ์มานานแล้ว แต่การที่จะพิมพ์เพลงยาวลำบากกว่าพิมพ์หนังสืออื่น ด้วยเพลงยาวมีมากด้วยกัน เช่น เพลงยาวเรื่องกัม เพลงยาวนิราศกัม เพลงยาวสังวาสกัม สำนักที่แต่งเป็นหนังสือแต่งครั้งกรุงเก่าก็มี แต่งในกรุงรัตนโกสินทร์ก็มีทุกรัชกาล จะพิมพ์ให้ที่จำจะต้องจัดเพลงยาวให้เป็นหมวดหมู่พิมพ์ต่อกันโดยลำดับสมัยที่แต่ง การที่จะทำให้สำเร็จในคราวเดียวเป็นการมากแถมยากอยู่จึงมิได้ทำ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๓ พระโสภณอักษรภิมาชอรัยจะพิมพ์เป็นตอนๆ ตามแต่กรมการจะรวมแฉเลือกให้พิมพ์ เห็นว่าเป็นความคิดคือยั้งใจไว้ดังตนให้พิมพ์หนังสือประชุมเพลงยาวเป็นภาคๆ พิมพ์ไปแล้วในเขตน ๔ ภาค

ในชั้นพระโศภณชักรกิจไต่มา เคื่อนถึงเพลงยาวที่
จะพิมพ์ต่อไป จึงได้ตรวจสอบเพลงยาวที่ยังมีฉบับอยู่
เลือกคัดจดเอาแต่สำนวนที่ค้ำแย้งออกเป็น ๓ พวก คือ
เพลงยาวที่เป็นสำนวนเจ้านายทรงนิพนธ์ไว้พวก ๓ เพลง
ยาวชั้นเก่าถึงครึ่ง กรุงศรีอยุธยาหรือกรุงรัตนโกสินทร
ตอนต้นพวก ๓ เพลงยาวกรุงรัตนโกสินทรชั้นหลังลง
มาพวก ๓ ที่พิมพ์ในสมุทเลมนไทเลือกคัดเฉพาะเพลง
ยาวที่เห็นว่า เป็นสำนวนเก่าถึงครึ่งกรุงศรีอยุธยา หรือ
กรุงรัตนโกสินทรตอนต้น นับเป็นประชุมเพลงยาว
ภาคที่ ๗

๑๗.

เพลงยาวความเก่า

๑ สักขีข่าวที่เขากล่าวเกลยงถึง
แต่ยื่นความก็ให้งามใจคนึง
แสนรำพึงมิไคพบคังหลดบกั้น
นิจจาเอ๋ยเคยขดแต่หนหลัง
ถึงเมื่อครั้งคราวเปรมเกษมสันต์
ที่ทรงโฉมประโลมลักษณะวิไลวรรณ
สารพรรณระส่องเพลิงจำเวัญตา
ทั้งสมบรณ์อยู่ในอุลจักรพรรดิ
ภริมย์สวัสดิร่วมราชโกษา
มาเร่งรำให้ทำที่ศรีสุธา
ทั้งอัสส่าห์เขื่อนบิศจิตงาม
ไปฝึกฝนกันที่คันทน์ลำไยเก่า

07/06/2566

ข้างลำเนาสรรเพชญ์ปราสาทสนาม

ถักวศายและจะหายศนงความ

ด้วยซึ่งามนั้นยังงามอยู่ในใจ

จนเสียบเมืองมาด้วยกันทุกวณ

ก็มีแต่ทกชัทนกลมสีหม

สารพัตจะไม่วัดนาใจ

ตั้งเสียบไฟเฝ้าเขาหิงหอยแฮ

แทยจะสิ้นแรงกายไม่พรายวัย

แล้วกตขมิไตแจงเหมอนแสงแข

ถงยามชนกเหมอนชนจกชแด

ก็มีแต่ชอกช้ำระกำกวน

จะใคร่ถามข่าวข้างก็ยงคิด

กลัวจะบิตไปด้วยเมินสเทินหวน

แล้วเกรงความจะว่าลามเป็นลมลวน

จึงสั่งมวนเสนต์ใหม่ไว้ ในกาย

เศษผลสุจริตไม่คิดประทุษร้าย

เหมือนเทพเจ้าเพราะตะเมาระหมาย

ครั้นเขาออกชอชว่ามนาย

แล้วก็ย้ายปากหน้ารอนาน

ให้ขุ่นคล้ำหัวใจอยู่ในอก

แสนวิตกอนิจงาน่าสงสาร

เสียกายเนือทเป็นเชอชววินนาน

จะว่าบุญบันดาลหรือกรรมถวน

หรือจะคราวเคราะห์โคกโรคร้อน

หรือจะถาวรแจ่มใจอยู่ในสวน

นียมสารจะไปอ่านเช่นเพลงครวญ

อันเชิงชวนจะให้เชิญตำเน็รไป

ถึงสถานจะใคร่พานพยพิกคร

ก็บุญหนักยกหน้าจนเป็นไหน

พอแจ้งข่าวก็สาวอาลัยไป

คั้งสายใจนี้จะยักไปตามอิน
 สจฺริทว่ายุวราชนันน่านเห็น
 เพราะไม่เช่นลมพัดที่หวานฉวีล
 จะเห็นใจก็แต่ในอมรินทร์
 จะแจ้งจินตนานักประจักษ์การ
 แล้วไรคนที่จะชคคถึง
 ความคณงเหมือนจะเมินหมางสฺมาน
 ที่จำเวญพาไปแยกประการ
 ข้าชอรัยักงานไว้ ในกรรณ
 คั้งไค่น้ำฟ้าสธารส
 ทสฺลคค้อยชนประสมขวัญ
 ถ้าพอว่างราชกิจทคคพน
 จะคั้งใจจรลไปหาเฮย ๖ ๒๘ คำ ๗

๑ ไทศกยส์ร้อยสนทรสาร
 07/06/2566
 ไพเราะเสนาะล้ำค่าพจนาน

สำเนาสารทรวานเพราะเสนาะจริง
 สารทรวายอาบทรงวงทวงกลม
 คังสคนอ์ป่นประให้เขนยั้ง
 ขาขอขคุณทการัญญกัันจริงจริง
 ไม่ประวังสังซึ่งเขนลาภา
 ขอขข้อคำทเจ้าร่ำมาในสาร
 ให้ภียยานยศยั้งเขนสุชา
 ยั้งประวังสังซึ่งทวงนา
 ว่าจะมหาข่างนัันยั้งแคลง
 แต่ค้อยค้อยเหมื่อนจะล้อยหลักหาบ
 นยวนเคอนระคายอารมณ์แห่ง
 เห็นลิตเชิงคิตว่ารมางระคางแคลง
 หรือใครแกล้งแบะยระบความ
 ว่าเรานถอยทวยนอัยยศ
 ยระถอยหมตงคิตในจิตต์ขาม
 ครนลงมากลวจะพาทพกัตรงาม

ให้เสือนามทราหมณ์ศัสตรกลาง
 อ ย ค ล ล ล ล ล ล ล ล
 ึ่งยงคคยคเบ็อนนอยกน
 เห็นจะมีผู้ทคชคป้ระสังค
 เจว่าไว้ถาไครมายยง
 อย่าให้หลงยินถอยจ่านรธา
 ึณเรณม ไคยขงสังแหง
 คคระแวงผ่ายเจ้าระก้งขา
 ักวยเจียมตนว่าเป้นคนอัปลธา
 ัไม่ัวคมนาแ่่มแ่งจางมสกนถ
 ึ่งเพียงครันชาชวาลย
 ัจฉนพกตรพงไครกชคสน
 ัให้ระคางหมางมัวด้วยทวัจน
 ัจงสู้ทนมิกม้วนสงวนกาย
 ัปลกถัวปลกกงาป้ระสาธา
 ักเยยผกพลหมากมะพร้าวชวย
 07/06/25๑6
 พอไต้โดยงชาคมารักษากาย

ไม่สู้สยหายเหมือนเก่าแต่ก่อนมา
ซึ่งให้ยมสารามาทางน

เพราะมีมโนวิไลหา

ใคร่พบพิศตรប់ระจักษ์ในตรัสกเวลา

ทวยจากมาทวิเจียงเขาวนิก

แต่กรังเมอพระสยมบรมพงค์

อัยบรขงกรตนาสน์เฉลิมศักดิ์

จนเสียบเมืองเคอองแค่นใจนิก

มีไต้พานพบพิศตรกัณข้างเลย

ค้ออัยมาช้านานจนช้านน

เขาพงชชชอเจานจจาเอย

อนิจจาไม่รู้ว่ายังไรเลย

พทไ้เอยเหมือนจะเป็นสเทินกัน

เขาบอกอ่าอัยกไ้ได้มียศ

ก็พลอยสคปรคิเปรมเกษมสันต์

ภูระรอนจะเเกรจรไปหากัน

ให้พนิกโยยั้งประเสริฐชน

ฝ่ายเราก็ก่แก่ชราไว้

เสมือมนไม้ไถ่ผิงไม้แปนผล

ทการเล่นมิไต่เป็นช่งก้งวล

รักษาแก้ควทนทกวันเอย ๑ ๒๘ คำ ๑

๐ ชายเนตรจวบเนตรพิศศรแสงลง

ตั้งเมขลาฉายท่ามฉิแทง

ให้แสงต้องอสรทิราญรอน

กลดองกลดงย้งเงอมเมรมาศ

ขมจะชาคชัพม้วยด้วยดวงสมร

จะไล้โลมโลมนางกลางอัมพร

ถ้ออนจิตต์ไปด้วยฤทธิมณิพราย

อินเนลเนตรน้องส่องมาศขพิ

ย้งมณีนางพาทง่าฉาย

เม่อวาม้วยขบด้วยฤทธิชาย

กหมายชัพม้วยด้วยแสงนิล

ประเมินม่อขมขอยพักตร์ตกลงหลง
 กิ่งจิตต์ส่มาทศิชาญญูถวิล
 สิ้นประมาทอาชญาแลมลทิน
 สิ้นประคินประคิพทอในภักศา
 แลรงมิตม้วนชวนชวนคนสวาท
 แล้วยขาดน้ำอาลัยไว้ในหน้า
 พอสงมกลบขงคำนับวาจาลา
 พิเตรีผาภาคพิกตรตระหน่านาง
 บำหยดเท้ำกาวหน้าพว้าหลัง
 รววงนของลุ่มบงรววงย่าง
 อดมจนทยงอศจรววยกลาง
 พิเหยยขวางไข่วคั่นว่าชนเดี่ยว
 ถงสตาประจวบตาพระราเมศร์
 เจยเทวยแต่กระนนไม้ล้านเดี่ยว
 อดนพเจบนเจยจรงจรงเจยว
 คังแหลมเหล็กกรวยรววยในตาชาย

07/06/2566

ชะชะไชยรถนหนักหนา
 บงฝนผากขงทอฮารมณหมาย
 ว่าคาครุรสถันค้วนตาย
 เติมนาวาชนเพิ่มพวยพาพาส
 พระชวนชมสม โฉมค้วยคตเนตร
 วันประเวศย์ชัยรพิมานสถาน
 จะเคลอนเงาเงอนนแลนพพาน
 ประมาณเกศเห็นจะมีราคาคำ
 เจ้าคิงควงการาทิพยมาศ
 ลอยลลลลลลลลลลลลลลลลลลลล
 ครันมลทินจนทรทชกอบคำ
 เข้าประจำล้อมชัยคาวคท
 จะสทสร้างกระทำงานอร่ามพน
 ไมไผ่ฝนผ้าเทวราศี
 เค็วระวางทางจักรงามค
 ๒๐๗/๐๒/๒๕๖๖
 ค้วยเวนแสงพระศรัยศรัยรอนรอน

จะเกรงใยในหมู่พลาทก
 ๕
 ดึงจะตกก็ไม้ค้ำประภัสร์
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 เชิญเลยวเลอมมาทงอมยุคันธ
 จะเวียนวอนตาโลกให้ข่มทวง
 หนึ่งสัญญาจรปทุมมาในวาระศ
 ไม้ว่าเพศเช่นพงศประสงค์สรวง
 สันฐานจอกดอกช่อมเป็นพุ่มพวง
 เกิดในห้วงวารินโครธา
 ๕
 ผ่ายโกเมศหมู่สวะอยู่สระสรวง
 ๕
 ไซ้ขั้วขงกชเกศในนาถา
 ๕ ๕
 พนผลซึ่งรคนสาโรธา
 ล้วนวารินไคลเคล้าเข้าเวียนเขียน
 ๕
 อย่านกแหงไซ้จะแกล้งแสงตงสขัย
 ๕
 ถ้าแม่รบยแล้วขยาร์กเป็นพาเหียร
 ๕
 เห็นไทนงามตามเกิดจะเวียนเพียร
 ๕
 ช่วยถอนเคว่าถอนเลี่ยนเสี้ยนหน่อขอยเฉย ๆ ๓๐ คำ ๆ

๑ ไฉนเสนาเวทนานระกเอื้อย

ความร่ำกำขำใจกระไรเลย

มีแต่เปรยแปรแปงอยู่เช่นนี้

เพียงทรงพระแยกแวกเป็นสอง

ไฉนน้องเจ้าไม่เห็นในอกพี่

ไม่วายสวาทชาคริกลักนาคี

มีแต่ครุ่นครวญคิดเป็นนิกรกาล

แสนเสน่ห้ในสมรยิ่งศรขัก

แสนรกริ่งใจนั้นไม่สมาน

แสนร้อนร้อนเร่าอรุระราน

แสนสงสารใจจริงทุกสิ่งอัน

เจ็บใจค้ำขานางจางใจเจอน

ช่างเฉยเชื่องมิได้ชวนเกษมสันต์

สตะทนจงสอศสารว่าพรณ

ยงของอนขอยมเขอนปรณ

07/06/2566

ครนเคอนค้อกตังไม่ทอยเคอน

ทำยากเข็ญยิ่งย่ำอธิบายหนี
 ก้นแก่อัดขมล้อเล่นอยู่เช่นนั้น
 ทำที่จะลวงให้ละลานใจ
 สองผิวประกายหลากไฟ
 จะหมองไม่ตรีเม็นไปดังไหน
 อันสถานซึ่งสถิตใช้ใกล้ไกล
 ชะกระไรใจนางช่างเชื่อนแฉ
 มีแต่หม่นมีคม้วนสงวนพิศตร
 เหตุว่ารักช่างเดี๋ยวจริงเจิวแหล
 แต่เหลือขบเพียงเจ้าไม่เขียงจิกษณเส
 แหเห็นเม็นสวาทไ้อ้ายคใจ
 จะบ้ายัดคัมมารประหารห้วง
 จะละลวงเลขภพแล้วหรือไฉน
 หรือว่าหมางรคางรคายใจ
 จงศกให้คอบค่อทช้อวอน
 โคมเคลลาเยาวลกษณแแก้วกาถิ

สถิตถงฉิมพลีขอกคังขร

ขามเขตนทีสันทกร

• ยากมนษย์สัถระรกรโดยไป

อินคนรพรพนนสือยาดหมัน

ยัง โดยขักสุรจรณบินไปสมได้

แสนสำราญในสถานพินานไชย

กรรมโตจึงมาคลให้ทรมาน

อินอิเหนากับเขาวราชจินตหรา

นครวาทเวศัทรธาสดาน

ไม่จงใจที่จะไปส่งสการ

ก็ไม่พานเวียงไชยพระไอยกั

จนโตเคลันแน่นแนบแอะสมร

ร่วมรอินจินตหรามารศรี

ชะจนใจมากหมายหลายขั

ไปจึงหมเหมอินคคทจตคอง

๐๗/๐๖/๒๕๖๖

ขงครเตนขษขากาหลัง

นางไม่หวังแต่ชายพิศวง
 ที่กรรมหลังเหลืออยากลำบากองค์
 ขุมจะปลงชีวิตเป็นนิจกาล
 ก็ไต่เค็ดนั้นแน่นแนบแอบสมร
 ร่วมร้อนปรีดิ์เปรมเกษมสถานต์
 ๒ ๕ ๕
 ผ่ายพทผีทรมาณ
 ไฉนนานหน่วงรักหักอารมณ์
 แม้นไต่เหมือนกำลังจะยั้งชั่ว
 กลัวแต่มุ่งมากหมายจะไม่สม
 แต่มีเขื่อนอยู่ไม่เขื่อนชวนชวม
 จะเกรียมกรรมกรอมทุกขทุกอิริยา
 คังโมวินทินกรห้อยอนยอแสง
 แต่แสงหวังมุ่งเมขลา
 ส่วนเมฆไม่มีจิตต์เจตนา
 มยราเหมือนพทแสนคนง
 ๑ 07/06/2566
 สุกถวิลคังจะสิ้นเส้นให้สันติ
 ๑

ลับหลังกันแต่คิดนึกมีครดง
 ว่าร่วมอาสน์เจ้าไท้เคลาดลง
 วรรจงเนนแนยอรพา
 ขุมพิศนิตราหรรษาสอง
 วรรตระกองเกยวอกอสอกหา
 ยังไม่ทนสนชนกักคนตา
 ไม่ว่าผันเลยสำคัญว่าจริงเจียว
 คว่าเปล่าเศราจิตต์แล้วใจหาย
 สอกสายตาสกที่จะแลเหลียว
 ทั่งใครมาหีบขยกกายไปทีเคียว
 แสนเปลียวโอยชูไ้อ้อย้อทวา
 นึกในนึมิตรเห็นผิดประหลาท
 พอน้องนาฏไซ้คนให้มาหา
 ขอข้มสารให้อ่านอีกขรา
 เปนวาทีทพิยมนต์แสง
 ๐๗/๐๖/๒๕๖๖
 พงเวงยนกทวถวิล

แต่หวังใจอยู่ที่ขวัญจินตนาแห่ง
 เกล็ดอกจะขอแต่พรบรมอารมณ์แรง
 ให้หิวแห้งเหือดรักไอหนักใจ
 แม้นน้องช่วยอวยสารสนองพี่
 เช่นไรมีสารจะหาให้
 อันมีมิตรพิศประหลาดเร่งขาดใจ
 เป็นโฉนเชิญช่วยทำนายเฮย ๆ ๔๔ คำ ๆ
 ๑ ได้ บินข่าวที่เขาสรวลตำรวลฉาว
 ว่านกน้อยนั้นจะขอยปลากยาว
 จะแข่งครุฑข้ามอ่าวสมุทรไท
 ขากรต่ายหรือจะหมายหยั่งสมุทร
 จะสิ้นสัดพากพันสักเพียงไหน
 หิ่งห้อยหรือจะโตโอโหดัย
 สุกณไก่หรือจะบินกบอินทรีย์

จอมปลวกหรือจะเปรียบเมรมาศ
 มนุษยชาติหรือจะเหมือนนกขี้ไก่สีย
 กระจิบลงหรือจะสู้กับนาศิ
 อินเมืองนหรือจะแมนวิมานอินทร
 อินงแวงจอมจตุจักรพรรค
 อินบศหรือจะเท่าเทียมมถวิล
 จะชนแข่งรศมีมถนล
 เมอไม้สนชาติกรวคแค้นชวกงาม
 เขาแต่ทองรองชัยพอรยพน
 ให้ชูชนแวงไวในสนาม
 ประชารุสันตคว่ายคทราม
 จะอายความรู้สึกเท่าไรไป
 ไม้รู้หรือนาคาวราฤทธิ
 สภาษิตเปรียบเทียบกขสุริย์ใส
 07/06/2566
 ยงยอมกายเกรงพลังรงวงภย

จะควรไต่ถามก็ค่อยเลือนลึตามา
 แผลงของพิษวางททางนิต
 หวังชนประหัตให้เกินนิวาสา
 อหังการคงจะตายนาค
 สเฮอร์นามไต่ยั้งรว้งฮาย
 ตังกวางเห็นเสื่อลมคมเคียวพลาต
 ทนงอาชเภาเคียงชวคตวยจิตคหมาย
 ไม่เจียมชาติเขาประเซ็นให้เกินกาย
 ต่อจวนตายตอกรังรู้ว่าตกวาง
 ตังสักรอวทกิกยสิหราช
 ทนงอาชใจใหญ่ชอกยื่นขวาง
 แลวร้องทว่าท่านสัตว์รักษาทางค
 เรากัสร้างสเภามาควาวกัน
 ควรที่จะชิงไซยเขาไวยค
 07/06/2566
 ให้ปภาณภูทวพาสุธาสุวรรณค

แล้วยักทำชนแขงแปร่งชัน
 ขยับย่นที่จะวิ่งเข้าชิงไซย
 สัหราชร้องเหยยว่าเหวยหม
 ทรชาติเช่นนกนเกลียดกไกล
 จะไวยศชอเราก้เข้าใจ
 เลี้ยในกิดคัพท้สกลก
 ขอรบแพ้แก่ท่านไม่หาญต่อ
 อัยกถ่าวล่อเหลออาจประหลาทห
 สัหราชหลยลมขอก
 ก็ไปสู่ถ้ำแก้วแกมทอง
 คั้งมตชทกเกิดในชลาสินธุ์
 อยู่ไกลกลั่นกสุมิเชียรลลอง
 ไม่รูรสชื่นชมก็สมพอง
 ในดอองเกศแก้วราราย
 07/06/2566
 แมลงภวังออยพนัสฐาน

รสสมาลัยเสาะสืบแสวงหมาย

ไต่เขยซาบซาบค้องลของอาย

ไสสหร่ายเสี้ยคสร้อยสมาลา

กึ่งขรยเรนวัทศรสน

ใคร โง่งอนเหมือนคังผมขิงฎา

เช่นคนไข้เงินหือค้อย้อตรา

ทโธฮามไต้ รั้ซังรสแกง

คังมะเคอแคงคคังลีซาท

ไสสอาภนำคเชิดชูแสง

ผายเปลอกนเห็นงามอร่ามแดง

ค้อฉกคังแจ่งว่าหนอนใน

กค้องบทกำหนดคขนนหนาม

ข้างนอกทวามเหมือนจะล่องไม่ต้องไต้

ครันผ่าคคคังรั้ว่าหวานใน

ประเสวีรุไต้ โธฮารสจำเวญชู

ไม่เหมือนมะเคอแดงกำกวมชชาติ
 ข้างนอกฉลาดในหนอนย่อนบินดู
 ประเปลือกค้นแก่นโยใครไม่รู้
 ะพาพและกระพให้พลอยฮาย
 ทงตัวหนอนก็จะย่อนเขาเขียนกัก
 อิกลมพาลก็จะพให้หมองหมาย
 เขาจะถากเปลือกค้นจนค้นตาย
 ก็ไม่วายขอประทเพราะฝาดก
 ทงจะนำหน้ามดประยรรยค
 อยทอยทมะเคอแดงแสงดี
 ถ้าแม้นประเราเช่นเหมือนเช่น
 นำที่จะคยจิตต์ไม่คิดทว
 จะฝนเขาถอกคักกคทวรกเซอ
 ดงช้าเคอก็ไมเอาไว้ให้ใครทว
 07/06/2566
 ทวขไม่แท้ทงค้ำจิงคลามว

คือจะเป็นแต่ตะกั่วตะกั่วทอง
 อันเนอนพคุณแทนแน่นเจ้า
 ดึงจะเผาสิบไฟก็ไม่หมอง
 จะซ้ำใส่เข้ากรวดเข้าทตลอด
 ยิงจะผ่องเนอนนำอำไพ
 จึงองอาจว่าเป็นชาติของแท้
 อย่าควรคิดว่าระแพรเช่นขี้ถมขี้
 ไม่เหมือนเคอกับตะกั่วให้ดูไกล
 มีเข้าใจกลล่อก็หลงงวม
 ครั้นพินิจไปก็ในเปล้า
 ไม่ได้เนอสำเนาขนุนหนาม
 เหมือนว่าหมกหมายขอให้ลือนาม
 ไว้เป็นความเขวอนปากทั้งช่วงไป
 ทั้งร้อนควอยเหมือนนัวร์วังแฝด
 แต่กาแล้วปลาศักหวาดไหว

เพราะเขีนอกนนั้นชำ^๕เหม^๕อนคำ^๕ใน
จนบรร^๕ไ^๕โดย^๕ก็^๕อย่า^๕หมา^๕ย^๕ไม่^๕หยา^๕ย^๕เฮ^๕ย ๑ ๕๐ คำ ๑

๑๐ ขาว^๕เหล^๕อง^๕เร^๕อง^๕ศ^๕ร^๕ว^๕เช^๕ย^๕ร^๕ถา^๕ย

แส^๕น^๕ส^๕ว^๕า^๕ท^๕มี^๕ไ^๕ค^๕ำ^๕ค^๕ท^๕ี^๕ว^๕า^๕ว^๕าย

เส^๕น^๕ห^๕์^๕ห^๕มา^๕ย^๕ว^๕ชิ^๕ร^๕ว^๕ั^๕ค^๕น^๕ช^๕ด^๕ง^๕ก^๕ร^๕ณ^๕

แส^๕ง^๕ส^๕ว^๕ำ^๕ก^๕ระ^๕จ^๕ำ^๕ง^๕แ^๕จ^๕่ม^๕ร^๕ั^๕ย^๕เ^๕น^๕ค^๕ร

ว^๕ัน^๕ป^๕ระ^๕เว^๕ค^๕ย^๕น^๕ว^๕ี^๕ย^๕ล^๕ย^๕ค^๕ิง^๕ช^๕ร

แ^๕ม^๕เ^๕ร^๕อง^๕ด^๕ุ^๕ท^๕ธ^๕เ^๕หม^๕อ^๕น^๕ว^๕ท^๕ย^๕า^๕ธ^๕ร

จ^๕ะ^๕เช^๕ร^๕แ^๕ห^๕ว^๕ก^๕เ^๕ม^๕ข^๕ไป^๕เ^๕ม^๕ี^๕ง^๕ช^๕ม

พ^๕น^๕ท^๕ค^๕ด^๕จ^๕ะ^๕ป^๕ระ^๕ช^๕ล^๕ำ^๕ล^๕ร^๕อง

จ^๕ะ^๕ป^๕ระ^๕ค^๕อง^๕ช^๕อ^๕น^๕ช^๕มา^๕ล^๕ุ^๕สม

แส^๕น^๕ส^๕ง^๕ว^๕น^๕มี^๕ไ^๕ค^๕ด^๕อง^๕ล^๕อ^๕อง^๕ล^๕ม

จ^๕ะ^๕ว^๕าง^๕ช^๕ม^๕ข^๕น^๕พ^๕น^๕ส^๕มา^๕ล^๕

ว^๕ั^๕ต^๕า^๕เว^๕ี^๕ย^๕น^๕ว^๕จ^๕ะ^๕ป^๕ระ^๕ค^๕ย^๕

มี^๕ไ^๕ค^๕ห^๕ย^๕ช^๕อ^๕น^๕แส^๕ง^๕น^๕ค^๕ศ^๕ร^๕

07/06/2566

จ^๕ะ^๕แ^๕น^๕ย^๕ไ^๕ว^๕เ^๕น^๕อ^๕ร^๕า^๕ท^๕ก^๕น^๕า^๕ท^๕

ชันวาคมิให้ป็นรคนพาล
 นัสตยยากทระยากขารมณเณวล
 ทังเคิรตินแลวกัขลาคไม่อาหาญ
 ตังแต่ทนทเวษซำรกำนาน
 ก็นบวารววยชีพนิราทวา
 เพราะกนิษชู้และได้คิทธิกรมย์รัก
 เสน่เห็นักในเพศแห่งเซษชฐา
 ไม่สมหมายกัไม่ววยจินคณา
 จะผนผาฝากรักก็สคใจ
 ชนชาเหมื่อนว่ายวนวาเวค
 ลอยประเวคตามสายชลาลัย
 จะบ้ายหน้าหาผังกัยงไกล
 จะพงพิกชอนไม้ไม่ทานคน
 ชันสคองนาวากัหายาก
 จะเขอนบากพงโควกัชคสน
 แต่เวียนว่ายอยในสายทเลวน

แสันทพลขอกายกล้ำยากกาย
 เห็นแต่แผลระชู่ชิวคอง
 ช่วยประคองขนให้พ้นกระแเสสาย
 เมอการรณทำคุณไว้ไม่คาย
 จะขากย้ายนำเส้นให้สั้นองกัน
 ไม่ล้มคณอุปการคังวันหน้า
 จนม้วยสันคินฟ้าสวาสวรรค
 เชิญสมานกาย โดยรอยขจรพร
 วานอย่าฉันทาเคียดกรังเกียจกวน
 เชิญสนองในคตองเส้นห่มิตร
 คำนงคิคอยในฤทัยสงวน
 ถารขจรแล้วอย่ารักให้เรรวน
 วานอย่ามีวันสวาทไว้ให้เนิ่นนาน
 เชิญร่วมอารมณ์ภรมขจร
 ให้สมคึกก็สมสวาทในมาศฐาน
 อย่าแหงนรักเลยว่ารักจะพลันราญ

สัทยัสสารแล้วอย่าคิดแวงแคลง
 ปรการใดในประเพณีสวาท
 ขอประสาทเส้นที่ไว้ไม่ควรแกลง
 หนงเซษฐาถงจกวารักแรง
 จงให้แจ่งแก่รัยไมตรีตรอง
 เส้นดเล็กที่ระทรารักษ
 เห็นแก่พกตร!ถกจงเขอนเส้นที่สนอง
 คำว่หรือแล้วอย่าคิดให้ ผิดคคของ

ไมตรีประคองอย่าให้สูญสวาทเอย ฯ ๒๘ คำ ฯ

๐ ชิงใจที่ไม่เจียมใจสงวน

ชิงหน้าทหน้ามาหมองนวล

เออกัควรหรือมารีให้เร่งตรอม

ไม่เจียมตนเลยว่าคุณนาคักก

มารีรักที่ไมควรประครองถนอม

หมายใจอย่าว่าใจอยในจอม

มีแต่หมอมหน้ามีขอให้อัประมาน

ไม่รู้หรือว่าประยูรวิหคหงส์
ถวิลลง ไบกรพัสันทีสถาน

ไม่ร่วมชาติการกาลสกุลกาฬ

ไฉ้ประมาณเหมือนนอกรกา

คำศักดิ์หรือมารักวงศ์เทเวศร์

ให้ผิดเพศตุนาหงันอัสัญญา

เหมือนนอริเหณาเสาวภาคกับบุษบา

เขอสาลีที่ใจไม่เจียมใจ

ยิ่งห้ามใจว่าอย่าได้วงศ์สง

ใจยิ่งรุ่งใจตรกนนักเอน

แต่เวียนหวังอยู่มีฟังวิญญาไย

นี้ใครใช้หรือจึงครุ่นทวิครวญ

เปนน้อยใจหนอใจไม่ฟังห้าม

มารักงามทไม่รู้เสี่ยงมสงวน

07/06/2566

ใจเอ๋ยหรือมาเคยชล่าสวน

เมื่อไม่ควรหรือมาควรคนงนนาน
 ไม่เจียมตนหรือว่าคนเข่นหึ่งห้อย
 มาทั้งรอยคามแสงพระศรีษฐาน
 ท่านเหมือนพลอยเพชรรัตนชัชวาล
 ทวนย่านปูนขี้ตหรือควรข้อง
 มาหมายแก้วอมจรจักรพรรดิ
 ให้เสอมสวัสดิศรัศมีมณีหมอง
 เช่นน้อยใจคิดว่าใจไม่ตรึงตรอง
 ใจที่รองทองห้ามยิ่งพยายามใจ
 ตนกกระท้ายหรือมาหมายจิตตั้ง
 มางวองงอยู่ด้วยแสงศศิไซ
 เมื่อจันทรแจ่มแต่มีตัวกระท้ายใน
 วงเป็นไรกระท้ายไม่หมายชม
 ถ้าใครช่วยชมมั่งจะยังชั่ว
 ให้ใจกลวงจะสาแก่ใจสม

ถ้ามีฟ้าจะเอาไฟใส่หม้อรม
 ช่วยชุ่มเมล็ดให้ขาดประมาณครวญ
 ใจสีม่วงเหมือนพระลอคคิโลก
 จึงแสนโคกมิได้วายกระหายหวน
 ส่วนพระลอมได้ป้องสองนางชวน
 ให้รัญจวนไปควัวยวิทายันต์
 จึงไต้ส้มสองงามเป็นสามเขย
 ชิคเขยสองข้างประคองขวัญ
 จนทหารเข้าประหารผลาญชีวัน
 เขอกระนั้นเล่าเด็กก็ควรตาย
 โคนใจจึงจะไม่เห็นด้วย
 ใจจะม้วยเสียแล้วหรือเพราะมุ่งหมาย
 เห็นคใจเด็กอย่าให้ใจลอย
 เห็นคกายเด็กทเขอมจนสทมมือ
 ๐๒/๐๖/๒๕๖๖
 แต่ห้ามห้ามก็ไม่ห่างถวิลเหือก

จนผิวเผือกผอมแล้วไม่เห็นหรือ
 จะตายเฝ้าที่มีให้คำคนถือ
 จะรอรักเถกคอบ่ารักให้เหน้อยนาน
 หากไม่ไหนเล่าเขาว่ารัก
 พิสมัยหนักก็หนักไต่หมางสำมาน
 ย่อมทนทุกข์ช้อยทุกข์วิวาร
 แสนว่าคาญเคืองคิดไม่ขาดครอม
 ซอขบ่าราสร์สร่วมอารมณ์สอง
 ก็หนักกรบระครองครุ่นครวญถนอม
 ตั้งโภยทุกข์มาประทุลกอกขอม
 แต่ผอมเผือกเหือกแห่งจนหายงาม
 จะขบเคียวคำเนรนึ่งนอนที่ไหน
 ก็ตั้งใจแต่จะกินถวิลหوام
 จนสิ้นเพียรภาวนาพยายาม
 จนลมความเรอนราชการตน

ขามกินลมกินอาหารรส
 ลมกำหนดคนยักคนวันฉงน
 แต่นอนนิ่งกลังกลีบเกลือกสกนธ์
 ไม่หลับจนจวบทุ่มสักคืนวัน
 น้และใจจะไม่ฟังใจเจียวหรือ
 จะรอรักอยู่ไม่รักชีวาสนุ
 จงรักกายเถิดอย่าหมายวงศเทวัญ
 ที่เชิดฉันทมิไต่แปลกประยูรวงศ์
 จึงห้ามใจว่าใจอย่าประเจิก
 อย่าปลั่งเพลิงเดียมสองประโลมหลง
 รักษาสัตย์คักใจให้ศรัทธอง
 อย่าพลอยหลงไปค้วยปลั่งกำลังพาล
 ท่านว่าถ้าและใครใจประมาท
 ย่อมเป็นคลองมัจจุราชประหารผลาญ
 ๐๗/๐๖/๒๕๖๖
 สงวนส์คักคักห้วงบ่วงมาร

จะพสนพนสงสารทวงเวียน

ดงโลกขยงมคตราคีชาติ

• แม้นยระมาทก็ประมาณแต่พาเหียร

เวียนรู้เกิดอย่าเวียนรำพึงเพียร

ใจจงเจียนใจรักให้หกรอน

ชอขจะเฉยอย่าเฉลยเหมื่อนเช่นหลัง

นี้แนใจเฮยจงพึงใจสั่งสอน

จะแจ่มจิตตอยู่เป็นนตย์นรัตน

กรรอนักจะแรมโรยเออย ๆ ๔๒ คำ ๆ

๑ อนิจจากออยท่าคนงถึง

จะถามเจ้าเขาลอกนอของ

ว่ามีแอหนึ่งหนึ่งคำเนิรมา

งามลุ่ม่อมพร้อมพริ้งสรรพวงศพฤก

วิลยลภษณคตระอย่างนางดาหา

ทรงเคียดตามเพศปะคาปา
 เมื่อท้าววิศพลักษิตวายไฟ
 ว่าชนชายหลายแลในแชนัง
 ให้กำลังพิศวาสไม่หวาดไหว
 ย่างกรรยกรบยกฉลากแล้วยากไม้
 บ้างสี่ย่บ่อย่างให้แสงขล
 เห็นจะเป่นคักใหญ่ชนในอก
 จะบ่ตปอกเงอนงำคำคองน
 ไม่เชื่อการการชายนหลายกล
 จึงนพนอเพลงถามด้วยความแคลง
 ใ้จะกล่าวแยมเขอนเหมือนเตอนสค
 ด้วยคารหิครพงเมอชิงแฝง
 ว่าชนหยนนสเป่นคนแคลง
 จะลิกขษาแปลงยังอำปลัง
 เรอองระเก่นจะเป่นแชนงน
 หรือเป่นชี่ลาวใ้ในกาหลัง

กรรมวิบัติคือจางพลัดออกจากวัง

๕๔ สยตหราซึ่งกระมังเออ

เว่งจำแลงแสงศิวให้รู้แท้

ว่าใครแน่เป็นหลังอาหลักเหตอ

๕๕ ชครอกขอกนามอย่าอ้อเออ

จะว่าเพอชครอกแล้วอกนาม

๕๖ ผายแจกเป็นตำรวราช

เฉลิมยาทชิตใช้ในสนาม

จะตำริห่สิ่งใดก็ไม่งาม

ให้สัมความพุ่มพุกจำเวียนเอย ๗ ๑๖ คำ ๗

๐ เลียบกายรักหลงรักกะไรหนอ

มาหวังรักคิดว่ารักจักลงคอ

๕๗ ไม่เห็นขอทว่ารักจักกลับซึ่ง

๕๘ นำจะมีทรกทรวมคิด

๕๙ จึงเป็นมิตรหน้ายรักที่ใจหวัง

๖๐ จึงช่อนรักหูกทำเป็นอำปลัร

นอยหรือยังรักเล่นจนเห็นใจ
 เจ้ายังรักสมรักประจักษ์ จิตต์
 มาพาคิดรักร้างเราทางไหน
 เจ้ากรอขอร้องสนเป็นยนต์ใน
 รักจะไปแล้วมารวนกลีบพาลเรา
 มักรักแล้วจะชกเป็นเชิงเฉย

อย่าพิกขังรักเลยพอรู้เท่า
 จะชกชอชายรักเหมือนลูกเต๋า
 เหมือนรักอยากหีบเงาให้ช่วยการ
 ดึงจะไม่มีใจทยารัก

อย่าหาญหักรักร้างให้หมางสमान
 ก็เต็มหน้าเรองรักได้ขยัระมาน
 แสนรำคาญคิดถึงรักก็หนักใจ
 อันแรกรักก็ประจักษ์ก็ขยัใจนี้จริง
 ไม่ตรีตรองรักข่างนี้ช่างโฉน
 07/06/2566
 จึงปลิดรักหากปลดละไป

สิ้นอาลัยสิ้นรักก็อย่าเลย

ไต่หลงรักก็จะรับแต่ข้อเปรียบ

เพราะรำพันถึงรักมากเชอนเคย

แต่แรกรักมิได้หมายระคายเลย

นึกจาเอ๋ยคิดว่ารักจึงหลงลม

เมื่อเมื่นรักแล้วมิหนayangชั่วรัก

เอชहनอ้ออรกน่มกชม

เพราะรักหวานต้องพานแสดลงลม

มกชมแลจงรักมกจคทาง

ไต่ปลกรักหวังรักยารงสงวน

เออกรควรหรือรักมาโรยหมาง

เพราะรักซึ้งมิได้รู้ว่ามียาง

จงรักนางรักสมิทสนอมกาย

ประหลาทหนอรักนักร้อยมวิยัต

ดังรักกตกรอสำหรับยาหาย

เช่นไรรักนไฉนจึงไม่คลาย

จะจำกายเสียด้วยรักที่แรมครวญ
 เสียดายรักไฉ่ว่านิจจาเอ๋ย
 ไม่เห็นเลยว่ารักจะหักทวน
 เสียดแรงรักมากมั่งผลตุงนวล
 ไม่ควรรักที่จะมาเป็นวาคี
 มาแต่รักหักใจไม่ไว้หน้า
 อนิจจาขอรักมาผลักพิ
 เสียดแรงรักแก้วตาไม่ปราณี
 ตึงแต่นรคนางจะร้างเรา
 จะตครักเสียดให้ชาติในชาตินี้
 เท่าอดมิไต่รักสมัคเจ้า
 ให้สาสมอารมณ์รักที่เหลืออเยา
 แต่เปล่าเปลวรักร้างระคางใจ
 ถึงจิตตเจ้าจะมีรักก็หักเห็น
 ขย่ำทำเป็นชิงรักให้พิศมัย
 ไม่รักแล้วชมสารให้เต็มใจ

ทแกงไตเต้ครกไม้ตรกัณ
 วาสนารักนวลไม่ควรค้
 จะร่วมรู่ร่วมรักภริมยชวัญ
 จะรักนองมิไค้ค้ของน้ำใจกัน
 ก็จะมีนขากรกที่เจตนา
 ไม่รักง้อชอกรให้เห็นอัยจิตค้
 จะส้ปลิดรักขาดไปชาติหน้า
 จะขาดรักตั้งซากซ่งเซพัว
 เรารักหนักลบกหนักเกลียดชาย
 รักก่อจะมีต่อกรจำสาร
 จึงจำราญรอนรักให้หักหาย
 ชนเรองรักขาดกัณจนวันตาย
 ไม่มาค้หมายหรือรักเจ้าเลยเฮย ๆ ๓๕ คำ ๆ

© ชาวศรีสุมภรณ์พลสวสค
 พหุมาณชงเหมชนนงปองมณรัตน

07/06/2566

อินอัยค้อัยในยอกคยคนจร
 ๑ ๑

แสงสว่างกระจ่างจับเนตร
 แต่สิ่งเกิดมาก็สิ้นสนธิสมร
 แม่นเหมือนนิตยชาครกร
 จะจรวฬามาสู่มณีนวล
 มอจะพินล้าล้ประคองรับ
 ประจงจับดบแก้วกำสรวน
 มิให้หมองลอลองลอลอนวล
 จะมิตม้วนมอขไว้เมียงชม
 นล้กเหาะที่จะเหิรโพยมมาศ
 แลนสวาทไม่วายคิดแต่ปฐม
 คารุหรือทนต์ทรวงแลนระทม
 เหมือนเวอล่มลงว่ายทเลวน
 จะมั่งฝงกยงลยเปลลเนตร
 จะสิ่งเกิดแก่งเกาะกขคสน
 จะพงขอนไม้นอยกอลอยชล
 ๐๗/๐๖/๒๕๖๖
 แต่ว่ายวนขมจะชากใจม

มุ่งหมายเหมือนสายวารวิ
 ออกจะหักด้วยไม้เสี้ยนประสังคัม

แปดขมิไควายอารมณกรรม
 ยิ่งคิดชมยิ่งคิดไม่ขาดวัน

ชรรอยบุญของบพพาสนอง
 เหมือนพป้องจะไม่ช่วยประกันขวัญ
 จึงมีเทพอิทาสาคร์คิน

เหาะหันเหิรเมฆสเมรุมา
 เห็นเรียมว่าขอยู่ในสายชลาเลขน
 จึงแย้มเขอนเสาวนเสนหา

ว่าว่ายวนอยู่เห็นทนเวทนา
 จะปราถนาฝั่งชลหรือกลไก
 เรียมก็รัยเสาวนด้วยไสมนัส
 ประนมทักถนขนวสนองใจ

ค้อขยคลาขรอนม่อนทกขันเทาใจ
 จึงวอนไหวขอช่วยถอยควยค่างาม

ก็บัญญัติว่าจะช่วย โดยประสงค์
 จะพาส่งให้พ้นชลท้าวข้าม
 เกษะกุศลผลช่วยพยายาม
 สักยความปานได้ถาวรกร
 อันตกจากปากฟ้าลงมาสถิต
 ทรงประสิทธิ์มิยอมมิให้ถล่ม
 อันความทวยเวทนาในสาคร
 ค่อยคลายวี่ยนผ่อนนทกขยับนเทาทน
 ทั้งบัญญัติจากประคิษฐ์จิตต์เคารพ
 มีแต่พมมือเสียงกุศลผล
 ที่สัจจวิมิตได้คิดประทุษฐูปผล
 ขอให้ตลบันกาลฤคิต
 จงคอบรักเถิดอย่าชกให้รักเนน
 อย่ามันเมินหมางเคียงระคางอยู่
 ได้ยินชอขอย่าคอบเชิญฐ
 07/06/2566
 เหมือนช่วยก็แก้ใจระกำใจ

ช่วยชมชู้ก็ชู้พิภพมยรัก
 เหมือนช่วยชู้ก็ชวนทางพิสมัย
 แม้นไค้แอบแนบนวลสนิทใน
 จะปลื้มใจทั้งเปรมปรีดา
 จะนอนอมสนิทถนงค์แนบ
 จะหอมแอบอ่อนน้อมเสนาหา
 ทักนาเจ้าเช่นแก้วแล้วไคลคลา
 มาตามแถวถนนหน้าระเนียดราย
 นวลโฉมแข่งแขววิมลพัทธร
 พลอบปลักรยขวัญแล้วขวัญหาย
 ชันไค้แม้นไค้คำเนียรกาย
 กลิ่นขกายคนธรรมารินโรย
 ทาสคนธยันเนือเจือกระแจะ
 นั้นและจะกลายกระหายไทย
 เพราะเห็นพัทธรเหมือนจะชู้ให้คืนไทย
 เมื่อลมโยยโยกขวัญมาชมเซย

จึงสอดสวามย่ระสังคัสวราสนอง
จำลของลภษณไมตรททเฉลย

นแนเจ้าจงแปรภียรายเปรย

เข็ญเฉลยศภสร้อยสำรำนนำ

ถึงไม่มากก็สักสามชั้นทศกรง

เหมือนไม่ตงตักความอยู่ถมภัก

แมนมีสนองสำรอนอิมเส้นหน้า

จะเค้ร่าซำทกขทอจดวิลครววล

กว่าจะสิ้นสมภสูกกินสอ

เมื่อไรต่อววยมะพร้าวหัวสวณ

จงจะชากทพมากหมายประมวล

ทวณถวิลอยู่เป็นนิตยนิรันดร์เอช ๗ ๕๐ คำ ๗

๑ โคมหอมหอมเห็นเวหาทวณ

แต่โหยหามได้เวณทีวครวณ

ทวรสวงนเนตรที่คีนานาง

07/06/25๕6

งามแสงขมเอี่ยมอิมช้อนพกวั

เจริญรักมีรู้เอนอางขนาง
 งามคักคางามสรรพสรรพางค์
 ค้ำไกรนางอย่างเหมราชขิน
 เมื่อนยลกลวียณกรรมาวค
 มารยาทพรังเพรคเคคคิน
 เมื่อนงเจเขนเมียนแมนอขสรอินทร์
 พาคินสันเสียงล้ำเนียงนวล
 เมื่อเจ้าพรายพคคทรพรมยมเขอิน
 เหมอินจะเทอนให้ฟังวงงสงวงน
 งามสรรพสุนทราวินญาขวน
 งามกระขวรเนครน้าวเสนหัน้า
 งามใจใจเจียนเขียนแผ่นเพ็ชร
 เมคักพาดมารว้ขรคายข้า
 งามเงอนขังเขอนเสงยมง้า
 07/06/2566
 งามค้ำางามคคคคคคางาม

ให้ควรด้วยจอมจักรพรรดิราช
 ร่วมอาสน์แนบเนอเส่นให้สำน
 ไม่ควรไกลไว้รสนิราทราม
 ไม่ควรความจะของค์อาทว
 ให้ควรด้วยสิริไสภาคพัคตร์
 ยวิรัชคีวราช โภษฐา
 ึ่งเสอมคักควรพัคตร์พินิตา
 ึ่งหงส์ทองตกทำสาอาวณซ์ล
 หากสุวรรณลัญฐานธรรมชาติแท้
 จะแปรเป็นราคืออย่าควรดงน
 มาคแมนถมแผ่นพนภวกล
 ยิงวิมลรัศมีให้หมองมัว
 ึ่งหนึ่งนุชให้ปลุกแสนถวิล
 มิได้มีมลทินโทษถลัว
 07/06/25๕6
 สวงนคักคกรกตวเห็นเหลือคว

กิ่งคอกบัวในโยกขรณีเนา
 คอกเกี่ยวแก่นทองพิโคณชม
 ลมโยกไซยกลิ้นขจรเสา
 วนคณาทีพรสเกลียงเกลา
 เฉลากลีบกลักรับคโย
 อันขุขบงในวงโยกขรพัล
 ย่อมรบคิยานคองอทัยไซ
 กิมิชาคิอาข่มอนเขียนใน
 ป่างภมรชอนไซสุมาลย์
 จนโรยร่วงควงคอกออกผกแผง
 ป่างแมลงภู่เขียนเป็นอาหาร
 ที่คอกแกมแนมในนทีธาร
 ก็ขันคาลเสียบคัสคดักลึบคลาย
 อันภุมเรศนอกเขตสระสนาน
 ย่อมประมาธเมามุ่งแล้วม่ายหมาย

ด้วยโกเมศกมลเวศสิริธนราช
 มิได้คลายคตาศรัยสาโรชรวาย
 อินฺยทุมโกศุมที่สังเกศ
 เห็นห่างเหตฺเลื่อมสนสีสรวาย
 เฉลิมนาสาชมด้วยลมชววย
 รทวยก้านพานพนวารริน
 ออกเวียนมเทียบมฤมวินรัก
 ที่สำนิกนอกสระกระแสดสีนช
 แต่ร่อนรวงวนเวียนชวนชื่น
 ภูวิลชายชายสร้อยสมาเมียง
 คิคจะโถมโถมดาลลงทำจข
 แล้วชยขยท้อถอยฤทัยเอียง
 ร่อนรวงมอชิงหมายรายเมียงเคียง
 แลวเลยยเลยยเขากล้ากลั่นกลน
 ๐๗/๐๖๒๕๐๖
 ไม่วายวันทิวาวันทวษ

เพราะสิ่งเกตุณันส๑กเส๑นห๑สน
 แต่โห๑ยหา๑ทก๑ท๑วาว๑นค๑น
 ใ๑มใ๑ไ๑ ๑น๑หน๑น๑น๑ก๑ท๑ร๑ก๑ท๑ร๑ง
 เหม๑อ๑น๑ม๑ย๑รา๑ห๑มา๑ย๑เม๑ฆ๑า๑ท๑ิ๑พา๑กา๑ศ
 มีใ๑ไ๑ร๑ว๑ม๑อ๑าร๑ม๑ณ๑์๑มา๑ค๑ส๑น๑อง
 เหม๑อ๑น๑ม๑ัจ๑ฉ๑า๑ห๑มา๑ย๑เส๑ียง๑ฟ๑าร๑อง
 ๑ง๑ห๑ง๑ส๑์๑ท๑อง๑ห๑มา๑ย๑ม๑ุ๑จ๑ด๑ิน๑ท๑อ๑น๑ท๑ร๑์
 เหม๑อ๑น๑พ๑ม๑ุง๑มีใ๑ไ๑ส๑ม๑อ๑าร๑ม๑ณ๑์๑มา๑ค
 แ๑ส๑น๑ส๑ว๑า๑ท๑มีใ๑ไ๑เว๑น๑ว๑าย๑ถ๑วิล
 ๑ำ๑ว๑ี๑ห๑ร๑ก๑ค๑ง๑พ๑ล๑ิ๑ก๑ผล๑ล๑ก๑แ๑น๑ค๑น
 ๑ุ๑ค๑ค๑น๑จ๑น๑ค๑น๑า๑ค๑น๑ง๑ท๑ร๑ง
 ๑ว๑ำ๑ร๑ก๑แ๑ล๑ว๑ะ๑รู๑อ๑าร๑ม๑ณ๑์๑ค๑ว๑ย
 ๑์๑ป๑อง๑ข๑้๑มา๑จ๑น๑ข๑้ว๑ย๑ใ๑จ๑อ๑ม
 ๑อ๑เช๑อ๑น๑ช๑ส๑ค๑เส๑น๑ห๑้๑ข๑้ว๑ย๑ป๑ระ๑น๑อ๑น

07/06/2568

เส้น^๑หน้^๒อ^๓ม^๔พ^๕ร^๖อ^๗ม^๘จ^๙ิน^{๑๐}ต^{๑๑}น^{๑๒}า^{๑๓}ก^{๑๔}า^{๑๕}
 จ^{๑๖}ง^{๑๗}ช^{๑๘}ว^{๑๙}ย^{๒๐}พ^{๒๑}เ^{๒๒}ิม^{๒๓}เส^{๒๔}ริ^{๒๕}ม^{๒๖}ส^{๒๗}ัน^{๒๘}น^{๒๙}ิ^{๓๐}ว^{๓๑}า^{๓๒}ส^{๓๓}
 อ^{๓๔}ย^{๓๕}า^{๓๖}เม^{๓๗}ิน^{๓๘}หน^{๓๙}้า^{๔๐}ม^{๔๑}ว^{๔๒}น^{๔๓}เม^{๔๔}ิน^{๔๕}ห^{๔๖}มา^{๔๗}ง^{๔๘}ส^{๔๙}มา^{๕๐}น
 เ^{๕๑}อ^{๕๒}น^{๕๓}ค^{๕๔}ค^{๕๕}น^{๕๖}ท^{๕๗}ท^{๕๘}พ^{๕๙}ล^{๖๐}ค^{๖๑}น^{๖๒}ง^{๖๓}น^{๖๔}า^{๖๕}
 เ^{๖๖}ก^{๖๗}ค^{๖๘}อ^{๖๙}ย^{๗๐}า^{๗๑}ร^{๗๒}า^{๗๓}น^{๗๔}ร^{๗๕}เ^{๗๖}อ^{๗๗}ง^{๗๘}ร^{๗๙}ัก^{๘๐}ใ^{๘๑}ห^{๘๒}เ^{๘๓}ร^{๘๔}อ^{๘๕}ว^{๘๖}น
 อ^{๘๗}ัน^{๘๘}ย^{๘๙}ข^{๙๐}ย^{๙๑}า^{๙๒}ใน^{๙๓}พ^{๙๔}น^{๙๕}ม^{๙๖}พ^{๙๗}น^{๙๘}า^{๙๙}ว^{๑๐๐}เ^{๑๐๑}ค
 ย^{๑๐๒}อ^{๑๐๓}ม^{๑๐๔}มี^{๑๐๕}เ^{๑๐๖}ห^{๑๐๗}ต^{๑๐๘}ก^{๑๐๙}ล^{๑๑๐}ย^{๑๑๑}อ^{๑๑๒}ม^{๑๑๓}แล^{๑๑๔}ว^{๑๑๕}ห^{๑๑๖}อ^{๑๑๗}ม^{๑๑๘}ห^{๑๑๙}ว^{๑๒๐}
 ท^{๑๒๑}ใ^{๑๒๒}ห^{๑๒๓}เ^{๑๒๔}ม^{๑๒๕}เ^{๑๒๖}จ^{๑๒๗}า^{๑๒๘}เ^{๑๒๙}อ^{๑๓๐}ง^{๑๓๑}ป^{๑๓๒}ระ^{๑๓๓}ค^{๑๓๔}อ^{๑๓๕}ง^{๑๓๖}น^{๑๓๗}ว^{๑๓๘}ล
 ก^{๑๓๙}ี^{๑๔๐}ม^{๑๔๑}ัก^{๑๔๒}ป^{๑๔๓}ร^{๑๔๔}ว^{๑๔๕}น^{๑๔๖}แ^{๑๔๗}ย^{๑๔๘}ร^{๑๔๙}เพ^{๑๕๐}ศ^{๑๕๑}อ^{๑๕๒}ัน^{๑๕๓}ต^{๑๕๔}ร^{๑๕๕}ธ^{๑๕๖}า^{๑๕๗}น
 ถ^{๑๕๘}า^{๑๕๙}ผู้^{๑๖๐}พ^{๑๖๑}า^{๑๖๒}น^{๑๖๓}พ^{๑๖๔}อ^{๑๖๕}พ^{๑๖๖}ย^{๑๖๗}ส^{๑๖๘}ย^{๑๖๙}ส^{๑๗๐}ำ^{๑๗๑}น^{๑๗๒}ัก
 จ^{๑๗๓}ะ^{๑๗๔}ส^{๑๗๕}อ^{๑๗๖}ย^{๑๗๗}ช^{๑๗๘}ัก^{๑๗๙}ห^{๑๘๐}ัก^{๑๘๑}ก^{๑๘๒}ง^{๑๘๓}ท^{๑๘๔}ว^{๑๘๕}ย^{๑๘๖}ใ^{๑๘๗}ห^{๑๘๘}า^{๑๘๙}ญ
 ถ^{๑๙๐}า^{๑๙๑}ไ^{๑๙๒}ก^{๑๙๓}ด^{๑๙๔}ภ^{๑๙๕}ย^{๑๙๖}แ^{๑๙๗}ม^{๑๙๘}ล^{๑๙๙}ง^{๒๐๐}ภ^{๒๐๑}ุ^{๒๐๒}แล^{๒๐๓}ห^{๒๐๔}ม^{๒๐๕}ู^{๒๐๖}พ^{๒๐๗}า^{๒๐๘}ล
 ก^{๒๐๙}ี^{๒๑๐}ข^{๒๑๑}ัน^{๒๑๒}ค^{๒๑๓}า^{๒๑๔}ล^{๒๑๕}ร^{๒๑๖}ว^{๒๑๗}ง^{๒๑๘}ร^{๒๑๙}อ^{๒๒๐}ย^{๒๒๑}ต^{๒๒๒}ง^{๒๒๓}ร^{๒๒๔}า^{๒๒๕}ย^{๒๒๖}ก^{๒๒๗}ิ^{๒๒๘}น
 จ^{๒๒๙}ะ^{๒๓๐}เ^{๒๓๑}ล^{๒๓๒}ี^{๒๓๓}ย^{๒๓๔}เพ^{๒๓๕}ศ^{๒๓๖}เ^{๒๓๗}ล^{๒๓๘}ี^{๒๓๙}ย^{๒๔๐}พ^{๒๔๑}ร^{๒๔๒}ร^{๒๔๓}ณ^{๒๔๔}ย^{๒๔๕}ข^{๒๔๖}บ^{๒๔๗}พ^{๒๔๘}ช^{๒๔๙}า^{๒๕๐}ติ
 ท^{๒๕๑}อ^{๒๕๒}ย^{๒๕๓}ค^{๒๕๔}มา^{๒๕๕}ใ^{๒๕๖}ห^{๒๕๗}เ^{๒๕๘}มา^{๒๕๙}ใ^{๒๖๐}ห^{๒๖๑}เ^{๒๖๒}มา^{๒๖๓}ค^{๒๖๔}ห^{๒๖๕}มา^{๒๖๖}ย^{๒๖๗}ด^{๒๖๘}ว^{๒๖๙}ิ^{๒๗๐}ล

จะแห้งเปล่าเสียเช่นเท่าถมฉนวนินทร์
 ทั้งมลทินจะปลอมแปลงกรคนปน
 จะเสียทีเป็นทวิกรมย์รัก
 เสียทาศักดิ์ก็จะเอาศักดิ์ขวิภูสถนอิ
 จะเป็นทีที่ฉนวนราคนคน
 ย่อมแจ้งราชนิพนธ์อภิปรายขยาย
 ว่านางทรงศกตลักษณะเป็นศักดิ์ศิริ
 ไม่เท่าที่ชายชั่วเวลาฉาย
 ประหนึ่งพลอยเพชรรัตนพรพรรณราย
 ไม่มีเรือนย่อมสลายเดือนนรทม
 ถึงถนอมหอมไว้ก็ในเปล่า
 ไม่งามเท่าที่ทรายลายขาดม
 ถึงมีรุ่งรัศมีโดยนิยม
 ช่างจะชมแต่เพชรไม่มีเรือน
 ธรรมคาวาเพชรสีหรงราย

ให้เพริศพรายในวงศ์พงศ์เพอน
 นรักเปล่าอยู่แต่เวียนเปลี่ยนเรือน
 มีทนรักเห็นเหมือนว่ามีวง
 ถ้าช่างชาญชำนาญรุ่งเรือนเห็น
 จะชเช่นรอยเรือนให้เหมือนประสงค
 ด้ง โคมเกิดเล็กเล็กขณชคมวงค
 ้นเพื่อสรสร่งนอยารกเรือนรอย
 ไม่ปราณพิศวรค่านวณคค
 ด้วยสจรักเรียมแท้ดองถอย
 ้นของคณเหมือนหลังด้วยลมลอย
 ปราณหน้อยเกิดทริกขำรงชม
 ด้งมีการุญเหมือนคาคทวารก
 เพราะคำคคคคคคควรร่วมอารมณ์สม
 อย่ำอย่ำขำขำพลอยเปลี่ยวทรวงวทม
 ๐๗/๐๖/๒๕๖๖
 ทงความกรรมบงจะเกรียมทรวงโทม

อันสควถ้ำและเว้นจากสามิ

นึ่งนกกชนันถนอมโถม

ยังไม่ปลอกผู้ลอกประลของโลม

ก็มักโครมครุ่นอ้ประยศยวน

อันสตรมทเสนาหา

ประเพณภักตทาเทียวสงวน

รวังงามความร้ายแปรปรวน

ทั้งกันสรวลมลทินแลสินทา

ทั้งกันหม่ประมาทหมิ่นวาคินช้อง

มาตหมองก็ไต่ครกปรักษา

ถักรววโคกโรครอันพารา

ครันเห็นหน้าก็ค้อยอันครธาน

อันจะลอบลมว่านนั้นหาไม่

มีไต่เช่นลันไล่น้ำตาลหวาน

แวกรักหวังรักไม่พลันราน

อันตรวงชนนแลและนานจะเห็นตรวง

ไม่รักแล้วก็เร่งสยสารสนอง

ให้ซัดซ้องใจพิทแหนหวง

ถ้านิ่งนานไม่สยสาร โดยกระตรวง

จะว่าดวงสมรพี่ว่าณเวรม

จงปราณเส้นให้หน่อขยเรดิคจอมสมร

อินงามอนนไม่งามเท่างามเสงี่ยม

จะเจียมใจอยู่ก็สทใจเจียม

วานอย่าเลยมลยสารสมาณกัน

วานอย่าเยองกระเขของรอันรานว่าว

วานอย่างกล่าวคำเคียดเคียดฉน

วานอย่าดิศคำพาลมาพาลกัน

อย่าชิงมันอยู่ไม่ผ่อนใจเขย ฯ ๗๖ คำ ฯ

๑ ป้างพิมาคหมายสมาณสุมาลย์สมร

07/06/2566

คิงหมายดวงหมายเคอนคารากร

อินลอยพนัสมพร โปยมพราย
 แม่นพิเหวเกรไ้ในเวหาค
 ด้จะมากก็ไม้เสียข้งแรงหมาย
 มีไ้ซ่มกัพอไ้ค่านีรชาย
 เมียงหมายรคมีพิมานมอง
 นสคหมายทจะมากสุมาลย์สมาน
 สคทาณทจะเหิรเวหาคห้ง
 สคคิตทจะเข้าเคียงประคอง
 สคสนองใจสนิทเสน่หกัน
 ไ้แดนนบทวแต่ทเวษ
 จะตองนองชลเนตรกันแสงคัลย์
 จะแลลย์เหมือนหงคยเคอนตวัน
 เมอเลียวเหลียมสคภณทยคินร
 ด้คณงกข้งนานจะเห็นพกตร
 07/06/256๑
 วยอุครกแลวกทอคฤทษลอน

ไม่เห็นกรรมว่าจะนำไปไกลกร
 ไม่เห็นรักว่าจะรอนให้แรมโรย
 ออกเขี้ยวเมื่อใดก็เคยประโลมเล่น
 ครันห่างเห็นแล้วก็ตั้งแต่เตือนโหย
 บยามตำเนิรเคิรคินอาครโดย
 ก่นแต่โกยกอบทกขมาทขกาย
 จะผ่อนผันฉนโลกใช้ที่
 ฉนนยบแต่จะเวีศร้างหาย
 จะอาครแต่ฉนเคียวอยเป็ลยวกาย
 มีไควาย ความฉวิลทจนตนา
 แสนทวยสศทวคองนเอย
 ไม่เห็นเลยว่าจะน้อยวาสนา
 แต่ปางไกลแสนฮาลัยทุกเวลา
 ครนคคมาไม่เห็นหน้าแล้วอวรณ์
 07/06/2566
 แสนรักจะร่วมเวอนเหมอนนุทรง

ทพิศวงภาณมาศประภัสสร
 เมอเดี่ยวลยคัชรินลงรอนรอน
 สุกขาบรรณทนกยุงจะมุงปอง
 แสนวิตกเหมือนกระต่ายทไผ่ผน
 แสงพระจันทร์งามจรเวหาคัหัง
 พระจันทร์อยู่สำราญวิมานทอง
 หรือจะปองใจหมายกระต่ายคอง
 ส่งสารออกกระต่ายข้ายกษาศาต
 จะวายชีวาตมคยชีวิตควยพิศวง
 แสนคนงดงเส้นहतจาง
 ก็เหมือนอกกระต่ายคองทหลงเคอน
 โสศกคิศสฤทธิเห็นสักรัก
 เพราะตาพิกตรไม่มีศกคิเสมอเหมือน
 ใครจะช่วยบารงรักช่วยตักเคอน
 โสนัยเคอนก็จะลยไปนยวน

ดิ่งจำจากเพราะวิบากให้วิบัติ
 ขอกอกสัจย์ไปจนสิ้นชีวาสัญ
 ใต้ตั้งใจมีตรจิตต์กิดผูกพัน
 ขอหมายมั่นกว่าจะม้วยชนมาน
 ถ้ายกชีวิตไปสรวรรคชั้นใดเอน
 ขอตามไปร่วมทิพย์พิมานสมาน
 ทุกขมหันต์อรรณพอนเนกนาน
 จนสัสถานทสถิตนิพพานเมือง
 ไชยาคันเห็นนอຍแล้วความสุข
 จะแสนทุกขัสคโทมนัสเนื่อง
 สุกปลุกใจปล้ำให้ โศกเบียดอง
 ยิ่งครุ่นคึกแล้วก็เศรของทว้ครวญ
 เมื่อเวลามาขำราสให้ชาตรัก
 สงวนคักคิไว้ให้งามเกศทวามสงวน
 07/๑6/25๕6
 คึกเส่งขมเจยมพักตรแต่พชควร

ไครสงวนไม่เท่า่นวลสงวนกาย
 เห็นสคตวิไลสคตสันุพเพนิवास
 ที่มุ่งมาคมีไค้สมอารมณ์หมาย
 เจ็บจิตคคคจะวางชีวาวย
 ก็เสียตายด้วยอาลัยมีไค้ลา
 เชิญสำราญเกิดแม่อย่าหมองพักตร์
 จงคงคักคคงสถิตในยศถา
 ต่อเมื่อไ้วันกำหนดคมรณา
 ขอเห็นหน้าเสียสักหน่อยพอชื่นใจ
 อย่าเสียแรงที่มุ่งบำรุงรัก
 มาคสมัคหมายสมานพิสมัย
 ไ้เห็นหน้าแล้วจะลาชีवालัย
 จะอวยโอบอุ้ให้โหสิกรรมกัน
 ดงอยู่ใกล้ก็เหมือนใกล้เพราะไ้ค้
 จงมีไค้ชูชมไค้มประโลมขวัญ

เห็นสันบุญแล้วในเบื้องปัจจุบัน
 ขอหมายมั่นบุญของบรรพชา
 แม้นกุศลเวทสองเคี้ยวร่วมสร้าง
 ขอร่วมห้องอย่าให้ห่างเสนาหา
 เสียงผลที่ไต่เพิ่มขำเพ็ญมา
 ขอร่วมชีวร่วมวางชีวาวย
 เกิดไหนขอให้ไต่ถนอมพักตร์
 ความรักอย่าไต่ร้างอารมณ์สลาย
 รักนุชอย่าไต่สัศเสนห้คลาย
 ขอสมหมายที่ขำมาคสมุทาน
 อันสาราย่ำราสบำรุงคิด
 จารึกไว้โดยสุจริตสาร
 พยายามตามสัจขัญญาญาณ
 พอแรงการณทมิกรรมในกายเฮย ๑ ๕๖ คำ ๑